

योएलको पुस्तक र लाओदिकियाको सातौँ-दिनको एड्भेन्टिस्ट मण्डली - पच्चीसौँ नम्बर

Jeff Pippenger

2026-01-11

संख्या पच्चीस

योएलको पुस्तकले लाओदिकिया स्थित सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट मण्डलीको नेतृत्वलाई चार पुस्तासम्म चर्कंदै गएको त्यसको विद्रोहको साक्षीद्वारा सामना गराउँछ। ती चार पुस्ताहरू इजकिएल अध्याय आठमा पनि चित्रित गरिएका छन्, जहाँ चौथो पुस्ताका पच्चीस जना मानिसहरूले सूर्यलाई दण्डवत् गर्छन्। सन् 1901 मा, 1888 को विद्रोहको 13 वर्षपछि, एड्भेन्टिस्ट मण्डलीले मण्डलीको नेतृत्व गर्न एउटा समितिको गठन गर्‍यो।

प्रारम्भिक जनरल कन्फरेन्सको कार्यकारी समिति सन् 1901 को जनरल कन्फरेन्स अधिवेशनमा भएको प्रमुख पुनर्गठनको क्रममा स्थापना गरिएको थियो, र यसमा 25 सदस्यहरू थिए। यो सन् 1901 अघिको समितिको तुलनामा एक उल्लेखनीय विस्तार थियो, किनकि त्यसमा केवल 13 सदस्यहरू मात्र थिए। वर्षहरू बित्दै जाँदा सदस्यहरूको संख्या बढ्दै गयो, तर येशूले सधैं अन्तलाई आरम्भसँग पहिचान गर्नुहुन्छ। आरम्भमा 25 सदस्यहरू थिए, जसमा एक जना अगुवा थिए, र यो पवित्रस्थानको एक क्रमसँग समानान्तर थियो, जसमा 24 पूजाहारीहरू र एक प्रधान पूजाहारी थिए।

यहूदास र महासभा ख्रीष्टको समयमा विद्रोहका दुई प्रतीकहरू हुन्। महासभाले लाओदिकिया अवस्थाको सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट मण्डलीको प्रतिनिधित्व गर्दछ। ख्रीष्टको क्रूसारोपणमा महासभाको सहभागिताले आइतबारको व्यवस्थासम्बन्धी सङ्कटमा एड्भेन्टिज्मको भूमिकाको पूर्वछाया दिन्छ। महासभा—यरूशलेमको सर्वोच्च यहूदी परिषद्, जो मुख्य पूजाहारीहरू, अग्रजहरू, र शास्त्रीहरूबाट बनेको थियो, र जसको अध्यक्षता प्रधान पूजाहारी कैयाफाले गरेका थिए—येशूको मृत्युमा पुग्ने घटनाहरूमा केन्द्रीय भूमिका निर्वाह गर्‍यो।

गेथसमनीमा येशू पक्राउ पर्नुभएपछि (यहूदाको विश्वासघातद्वारा योजनाबद्ध रूपमा), उहाँलाई राति कैयाफाको घरमा महासभा (सनहेद्रिन) को सामु ल्याइयो। उहाँलाई दोषी ठहराई दण्डित गर्न तिनीहरूले साक्षी खोजे, र उहाँमाथि ईश्वरनिन्दा र विद्रोहको आरोप लगाउने साक्षीहरू खडा गरे।

जब कैयाफाले येशूलाई उहाँ मसीह (अथवा परमेश्वरका पुत्र) हुनुहुन्छ कि भनी प्रत्यक्ष सोधे, तब येशूको सकारात्मक उत्तर, “तिमीले नै भनेका छौ,” का कारण प्रधान पूजाहारीले घोषणा गरे, “ईश्वरनिन्दा!” परिषद्ले उहाँलाई मृत्युदण्डको योग्य ठहर गर्‍यो। रोमी शासनअन्तर्गत मृत्युदण्ड कार्यान्वयन गर्ने अधिकार नभएकोले, रोमीहरूबाट मृत्युदण्ड गराउन उहाँमाथि राजद्रोहको अभियोग लगाई उनीहरूले येशूलाई रोमी राज्यपाल पोन्टियस पिलातसकहाँ सुम्पिदिए। वास्तविक क्रूसमा टाँग्ने कार्य भने पिलातसको आदेशमा रोमी सिपाहीहरूले नै गरे, तर त्यो पनि मुख्य पूजाहारीहरू र भीडको दबाबमा पिलातस झुकेपछि मात्र (जसले येशूको मृत्युदण्ड र बरअब्बाको रिहाइको माग गरेका थिए)।

“जब ख्रीष्ट यस पृथ्वीमा हुनुहुन्थ्यो, संसारले बरअब्बासलाई रुचायो। र आज संसार तथा मण्डलीहरूले उही छनोट गरिरहेका छन्। ख्रीष्टको विश्वासघात, अस्वीकार, र क्रूसारोपणका दृश्यहरू फेरि अभिनीत भइसकेका छन्, र अझ विशाल स्तरमा पुनः अभिनीत हुनेछन्। मानिसहरू शत्रुका स्वभावगत विशेषताहरूले परिपूर्ण हुनेछन्, र तिनीहरूमाथि उसका भ्रमहरूले ठूलो शक्ति चलाउनेछन्। जति मात्रामा ज्योति अस्वीकार गरिन्छ, त्यति नै मात्रामा भ्रान्त धारणा र गलत बुझाइ हुनेछ। जसले ख्रीष्टलाई अस्वीकार गरी बरअब्बासलाई छनोट गर्छन्, तिनीहरू विनाशकारी छलअन्तर्गत कार्य गरिरहेका हुन्छन्। गलत चित्रण र झूटा साक्षी खुला विद्रोहसम्म बढ्दै जानेछन्। आँखा नै दुष्ट भएमा, सारा शरीर अन्धकारले भरिनेछ। जसले ख्रीष्टबाहेक अरु कुनै अगुवाप्रति आफ्ना

स्नेह अर्पण गर्छन्, तिनीहरूले आफूलाई यस्तो मोहको नियन्त्रणअन्तर्गत—शरीर, प्राण, र आत्मासहित—पाउनेछन्, जो यति मोहित पार्ने हुन्छ कि त्यसको शक्तिअन्तर्गत आत्माहरू सत्य सुन्नबाट विमुख भई झूटमा विश्वास गर्न थाल्छन्। तिनीहरू फन्दामा पारिन्छन् र पक्राउ गरिन्छन्, र आफ्ना प्रत्येक कार्यद्वारा तिनीहरू यसरी कराउँछन्, हामीलाई बरअब्बास छोडिदेऊ, तर ख्रीष्टलाई क्रूसमा टाँग।”

“अहिले पनि यो निर्णय गरिँदैछ। क्रूसमा सम्पन्न गरिएका दृश्यहरू पुनः सम्पन्न भइरहेका छन्। सत्य र धार्मिकताबाट विचलित भएका मण्डलीहरूमा यो प्रकट भइरहेको छ कि जब परमेश्वरको प्रेम आत्मामा स्थायी सिद्धान्तको रूपमा वास गर्दैन, तब मानवीय स्वभावले के गर्न सक्छ र के गर्नेछ। अहिले जे केही हुन सक्छ, त्यसमा हामीले अचम्भ मान्नु पर्दैन। भयावह घटनाक्रमका कुनै पनि विकासमाथि हामीले विस्मित हुनु पर्दैन। जसले आफ्ना अशुद्ध खुट्टाले परमेश्वरको व्यवस्था कुल्चन्छन्, तिनीहरूमा त्यही आत्मा छ जो येशूलाई अपमान र विश्वासघात गर्ने मानिसहरूमा थियो। विवेकमा कुनै ग्लानि नभई, तिनीहरूले आफ्ना पिता, अर्थात् शैतानका कामहरू गर्नेछन्। तिनीहरूले यहूदाका विश्वासघाती ओठहरूबाट निस्केको यही प्रश्न सोध्नेछन्, यदि मैले येशू ख्रीष्टलाई तिमीहरूकहाँ सुम्पिदिँ भने, तिमीहरूले मलाई के दिनेछौ? अहिले पनि ख्रीष्ट आफ्ना सन्तहरूको व्यक्तित्वमा विश्वासघात गरिँदै हुनुहुन्छ।” Review and Herald, January 30, 1900.

यदि उक्त अनुच्छेद वास्तवमै त्यसैले भन्छ जो यसमा भनिएको छ, भने “बरअब्बासलाई छनोट गर्ने” भनेर चिनाइँदै आएका मानिसहरूले त्यो अनुच्छेदले के शिक्षा दिन्छ भन्ने कुरा बुझ्न असमर्थ हुनेछन्। ती मानिसहरू 2 Thessalonians मा उल्लिखित त्यही मानिसहरू हुन्, जसले सत्यलाई प्रेम नगरेका कारण प्रबल भ्रम ग्रहण गर्छन्। बरअब्बासलाई छनोट गर्नेहरूबारे उनी भन्छिन्, “जसले आफ्नो स्नेह ख्रीष्टबाहेक अरू कुनै अगुवालाई दिन्छन्, उनीहरूले आफूलाई यस्तो मोहको नियन्त्रणअन्तर्गत पाउनेछन्, जसले शरीर, प्राण, र आत्मासमेत अधीनमा पार्छ; र त्यो मोह यति मन्त्रमुग्ध पार्ने खालको हुन्छ कि त्यसको शक्तिअन्तर्गत आत्माहरू सत्य सुन्नबाट फर्केर झूटमा विश्वास गर्न लाग्छन्।” बरअब्बासलाई छनोट गरिरहेकाहरू क्रूस र आइतबारको व्यवस्थाको मार्गचिह्नअगावै शैतानको नियन्त्रणमा छन्। त्यस अवस्थामा तिनीहरूले उक्त अनुच्छेदले के शिक्षा दिन्छ भन्ने कुरा कदापि बुझ्न सक्दैनन्। त्यसकारण तिनीहरूले यसो सुझाव दिनेछन्, “जब सिस्टर ह्याइटले यी शब्दहरू लेख्नुभयो, त्यतिबेलाका परिस्थितिहरू त्यही विशिष्ट इतिहासका लागि थिए, अहिलेका लागि होइनन्।” सम्भवतः तिनीहरूले यसो पनि भन्नेछन्, “उहाँले सामान्य अर्थमा ख्रीष्टीयतालाई सम्बोधन गरिरहनुभएको हो, र यो Seventh-day Adventists माथि प्रत्यक्ष रूपमा लागू हुँदैन।” निरर्थक कुरा।

निस्सन्देह, जब सिस्टर ह्याइटले ती वचनहरू लेख्नुभयो, त्यस इतिहासका परिस्थितिहरू वास्तवमा उहाँको व्यक्तिगत इतिहासमाथिको एक टिप्पणी नै थिए; तर प्रकाशितवाक्यमा यूहन्नाको सन्दर्भमा जस्तै, जब कुनै अगमवक्तालाई लेख्न भनिन्छ, तब उसलाई “तिमीले देखेका कुराहरू, जो छन् ती कुराहरू, र यसपछि हुन आउने कुराहरू” लेख्न भनिन्छ। जब कुनै अगमवक्ताले वर्तमानमा भएका कुराहरू अभिलेख गर्दछ, तब उसले एकै समयमा हुन जाने कुराहरू पनि अभिलेख गरिरहेको हुन्छ।

एडभेन्टवादको नेतृत्व इजकिएलका २५ जना मानिसहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जो भविष्यवाणीको दृष्टिले कोरह, दाथान र अबीरामसँग उभिएका २५० जना मानिसहरूसँग पनि समरूप रूपमा सम्बन्धित छन्। त्यत्तिकै महत्त्वपूर्ण रूपमा, १८८८ का विद्रोहीहरू तथा मिनिआपोलिस जनरल कन्फरेन्सलाई सिस्टर ह्याइटद्वारा कोरह, दाथान र अबीरामको विद्रोह दोहोर्‍याइरहेका व्यक्तिहरूका रूपमा पहिचान गरिएको थियो। सिस्टर ह्याइटले प्रत्यक्ष रूपमा शिक्षा दिनुहुन्छ कि जब प्रकाशको पुस्तक अध्याय अठारको स्वर्गदूत अवतरण गर्छ र आफ्नो महिमाद्वारा पृथ्वीलाई प्रकाशित पार्छ, तब पछिल्लो वर्षा आरम्भ हुन्छ।

“पछिल्लो वर्षा परमेश्वरका जनहरूमाथि पर्नुपर्नेछ। एउटा शक्तिशाली स्वर्गदूत स्वर्गबाट तल ओर्लनुपर्नेछ, र सारा पृथ्वी उसको महिमाले प्रकाशित हुनेछ।” Review and Herald, April 21, 1891.

सिस्टर ह्वाइटले प्रत्यक्ष रूपमा सिकाउनुहुन्छ कि प्रकाशको पुस्तक अध्याय अठारको स्वर्गदूत १८८८ को जनरल कन्फरेन्समा A. T. Jones र E. J. Waggoner का सन्देशहरूसहित अवतरित भयो। जब उनी कन्फरेन्समा थिइन्, तब विद्रोहले उनलाई यति गहिरो रूपमा व्यथित तुल्यायो कि उनले आफ्ना सामानहरू बाँधेर त्यहाँबाट निस्कने निर्णय गरिन्, तर एक स्वर्गदूतले उनलाई भन्यो कि उनले त्यहीं बस्नुपर्छ र इतिहास अभिलेख गर्नुपर्छ, किनकि त्यो कोरहको विद्रोहको पुनरावृत्ति थियो। यदि पछिल्ला दिनहरूमा साक्षीका लागि होइन भने, स्वर्गदूतले त्यसलाई अभिलेख गर्न किन चाहन्थ्यो? यदि त्यो पछिल्ला दिनहरूका लागि साक्षी हो भने, यसको अर्थ अरू के हुन सक्छ; यस बाहेक कि आइतबारको व्यवस्थासम्बन्धी सङ्कटको समयमा, र विशेषतः त्यसतर्फ डोर्न्याउने इतिहासमा, लाओडिसियाको सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट मण्डलीले सनहेद्रिनको पदचिह्न पछ्याउनेछ।

जोन्स र वाग्नरको सन्देशलाई “विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिने सन्देश, सत्यतामा,” “लाओदिकेयाको सन्देश,” “ख्रीष्टको धार्मिकताको सन्देश,” तथा “तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश” को रूपमा प्रस्तुत गरिएको थियो। विद्रोहीहरूले त्यस सन्देशको विरोध गरे, र अगमवाणीको आत्माको मार्गदर्शन तथा सभाका चुनिएका सन्देशवाहकहरूलाई पनि अस्वीकार गरे। सिस्टर ह्वाइटले यो पनि सिकाउनुहुन्छ कि जब न्युयोर्क सहरका विशाल भवनहरू परमेश्वरको शक्तिको एक स्पर्शद्वारा ढालिनेछन्, तब प्रकाश १८:१-३ पूरा हुनेछ। ९/११ पछि लाओदिकेयी सातौँ-दिनका एड्भेन्टिस्ट मण्डलीको नेतृत्वले कोरहको विद्रोह, प्राचीन २५ जनाको विद्रोह, १८८८ मा नेतृत्वको विद्रोह, तथा क्रूसतर्फ अग्रसर हुने समयको सान्हेद्रिनको विद्रोह दोहोर्न्याउँदै आएको छ। ती २५ जना नक्कली लेवीय पुजारीत्वको प्रतिनिधित्व गर्ने एक प्रतीक हुन्।

एक लेवीले सेवा आरम्भ गर्दा पच्चीस वर्षको हुनुपर्ने थियो।

अनि परमप्रभुले मोशासित भन्नुभयो, यसो भनेर, लेवीहरूका निम्ति यो व्यवस्था हो: पच्चीस वर्षको उमेरदेखि माथिका उनीहरू मण्डलीको भेट हुने पालको सेवामा उपस्थित भई सेवा गर्न प्रवेश गर्नेछन्; र पचास वर्षको उमेरदेखि तिनीहरूले त्यस सेवामा उपस्थित भई गर्ने कामबाट निवृत्त हुनेछन्, र अब उपरान्त सेवा गर्नेछैनन्; तर तिनीहरूले मण्डलीको भेट हुने पालमा आफ्ना भाइहरूसित मिलेर जिम्मेवारीको रखवाली गर्न सेवा गर्नेछन्, तर कुनै कामकाजको सेवा गर्नेछैनन्। यसरी तैले लेवीहरूका जिम्मेवारीको विषयमा गर्नु। गन्ती ८:२३-२६।

एक लेवी आफ्नो सेवा पच्चीस वर्षको उमेरमा आरम्भ गर्छ र पचास वर्ष नपुग्जेल पच्चीस वर्षसम्म सेवा गर्छ। मलाकी अध्याय ३ मा उल्लिखित करारका सन्देशवाहकले आइतबारको व्यवस्थाको समयमा, जसरी उहाँले २२ अक्टोबर १८४४ मा गर्नुभयो, त्यसरी नै लेवीहरूलाई शुद्ध पार्दै र निर्मल तुल्याउँदै हुनुहुन्छ।

हेर, म मेरो दूत पठाउनेछु, र उसले मेरो सामु मार्ग तयार पार्नेछ; अनि प्रभु, जसलाई तिमीहरू खोज्छौ, उहाँ अचानक आफ्नै मन्दिरमा आउनुहुनेछ; अर्थात् करारका दूत, जसमा तिमीहरू आनन्द मान्छौ—हेर, उहाँ आउनुहुनेछ, सेनाहरूका परमप्रभु भन्नुहुन्छ।

तर उहाँको आगमनको दिनमा को टिकिरहन सक्ला? र उहाँ प्रकट हुनुहुँदा को उभिरहन सक्ला? किनकि उहाँ शुद्ध पार्ने आगोझैँ हुनुहुन्छ, र धोबीको साबुनझैँ। अनि उहाँ चाँदी शुद्ध पार्ने र पवित्र तुल्याउनेजस्तै बस्नुहुनेछ; र उहाँले लेवीका सन्तानहरूलाई शुद्ध पार्नुहुनेछ, र तिनीहरूलाई सुन र चाँदीझैँ खँदिलो तुल्याउनुहुनेछ, ताकि तिनीहरूले परमप्रभुलाई धार्मिकतामा भेटी चढाउन सकून्। तब यहूदा र यरूशलेमको भेटी परमप्रभुलाई प्राचीन दिनहरूमा जस्तै र अघिल्ला वर्षहरूमा जस्तै प्रिय लाग्नेछ। मलाकी ३:१-४।

“२५” संख्या एउटा प्रतीकको रूपमा केवल एक विश्वासयोग्य लेवीलाई मात्र होइन, तर एउटा जाली लेवीलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्दछ। त्यसैले “२५” एउटा प्रतीकको रूपमा आराधकहरूका दुई वर्गको विभाजनलाई चिनारी दिन्छ, चाहे तिनीहरू बुद्धिमान् र मूर्ख कुँवारीहरू हुन्, भेडाहरू र बाख्राहरू हुन्, वा गहुँ र जंगली झारपात हुन्। पच्चीस संख्या केवल लेवीको मात्र प्रतीक होइन, तर त्यत्तिकै महत्त्वपूर्ण रूपमा यो लेवीहरूको विभाजन (शुद्धीकरण) को पनि प्रतीक हो। त्यो विभाजन आइतबारको व्यवस्थामा हुन्छ, र यो परमेश्वरको भविष्यसूचक वचनको एक मुख्य विषय हो। यो उपयुक्त छ कि मत्ती अध्याय पच्चीस, मत्ती चौबीसमामा रहेको संसारको अन्तसम्बन्धी येशूको भविष्यवाणीको

केवल निरन्तरता हो।

येशू मन्दिरबाट बाहिर निस्केर जानुभयो; अनि उहाँका चेलाहरू मन्दिरका भवनहरू उहाँलाई देखाउन उहाँकहाँ आए। तब येशूले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “के तिमीहरूले यी सबै कुराहरू देख्दैनौ? साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, यहाँ एउटा ढुङ्गामाथि अर्को ढुङ्गा बाँकी रहनेछैन, जो भत्काइनेछैन।” मत्ती 24:1, 2.

जब येशू मन्दिरबाट निस्कनुभयो, उहाँ फेरि कहिल्यै फर्कनुभएन। तेइसौँ अध्यायका अन्तिम पदहरूमा येशूले सनहेद्रिनमाथि न्याय उच्चारण गर्नुभएको थियो, र त्यो न्याय “आठ” वटा धिक्कारहरूको रूपमा व्यक्त गरिएको छ; यसरी त्यसले जहाजमा रहेका आठ जना प्राणहरू, खतनाको आठौँ दिन, पुनरुत्थानको आठौँ दिन, अब्राहामदेखि ४३० वर्षसम्मका आठ पुस्ताहरू आदि कुराहरूको प्रतिरूप झूटो रूपमा प्रस्तुत गर्दछ। यो जाली सङ्ख्या “आठ” जाली लेवीसँग मिल्दोजुल्दो छ।

साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, यी सबै कुरा यस पुस्तामाथि आइपर्नेछन्।

हे यरूशलेम, यरूशलेम, तिमी अगमवक्ताहरूलाई मार्ने र तिमीकहाँ पठाइएकाहरूलाई ढुङ्गाले हात्ने, कुखुरीले आफ्ना चल्लाहरूलाई आफ्ना परखेटामुनि बटुलेझैँ मैले तिम्ना सन्तानहरूलाई कति पटक एकसाथ बटुल्न चाहेँ, तर तिमीहरूले चाहेनौ! हेर, तिमीहरूको घर तिमीहरूकै लागि उजाड छोडिएको छ।

किनकि म तिमीहरूलाई भन्छु, अबदेखि तिमीहरूले मलाई देख्नेछैनौ, जबसम्म तिमीहरूले यो नभन्नेसम्म: प्रभुको नाममा आउने धन्य होस्। मत्ती 23:36-39।

मत्तीको बाइसौँ अध्याय दुष्टहरूलाई बण्डलहरूमा बाँधिने दृष्टान्तद्वारा समाप्त हुन्छ, र ख्रीष्ट र कुतर्क गर्ने यहूदीहरूबीचको अन्तिम अन्तर्क्रियामै टुंगिन्छ। त्यसपछि चौबीसौँ अध्यायमा उहाँ अन्तिम पटक मन्दिरबाट प्रस्थान गर्नुहुन्छ र प्राचीन इसाएलका निम्ति आफ्नो परिश्रम बन्द गर्नुहुन्छ। अध्याय जहाँबाट आरम्भ भएको थियो त्यहीं समाप्त हुन्छ—उनीहरूको घर उनीहरूकै निम्ति उजाड छोडिएको थियो भन्ने घोषणासहित; र मन्दिरलाई पहिलो पटक शुद्ध पार्दा उहाँले जसलाई आफ्नो पिताको घर भन्नुभएको थियो, त्यो अब रिक्तो यहूदीहरूको घर भएको थियो।

२४औँ अध्यायमा, येशूले मन्दिर र त्यसको आसन्न विनाशसम्बन्धी प्रश्नहरूको उत्तर दिनुहुनेछ। त्यो विनाश त्यही पुस्तामा हुनुपर्ने थियो, जुन सर्पका सन्तानहरूको पुस्ता थियो। उहाँ फेरि कहिल्यै नफर्कनुहुने गरी त्यस मन्दिरलाई छोडेर जानुभयो; त्यसैले उहाँले प्रस्तुत गर्नुभएका भविष्यवाणीहरू शाब्दिक इसाएललाई होइन, आत्मिक इसाएललाई सम्बोधन गरिरहेका छन्। जसरी उहाँले प्राचीन इसाएलसँग गर्नुभयो, त्यसरी नै जब ख्रीष्टले लाओदिकेयाको सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्च, जो मन्दिर हो, त्यहाँबाट प्रस्थान गर्नुहुन्छ, त्यही समयमा एक लाख चवालीस हजारको मानवीय मन्दिर अनन्तकालका लागि दैवीय मन्दिरसँग संयुक्त हुनेछ। जब येशूले प्राचीन इसाएलको मन्दिर छोड्नुभयो, उहाँले आफ्ना पूर्व करारका जनहरूलाई अनन्तकालका लागि परित्याग गर्नुभयो।

मत्तीका अध्याय एघारदेखि बाइससम्म उत्पत्तिको पुस्तकको अध्याय एघारदेखि बाइससम्मको रेखाको ओमेगा हो। जब त्यो रेखा उत्पत्ति एघारमा आरम्भ हुन्छ, त्यसले बाबेल र बाबेलको मृत्युको करारको आरम्भलाई पनि चिह्नित गर्दछ, जसले प्रकाशको पुस्तकको अध्याय सत्र, पद एघारमा आफ्नो ओमेगा-परिपूर्ति प्राप्त गर्दछ, जुन पद अध्याय एघारदेखि बाइससम्म बनाउने पदहरूको ठीक मध्यभाग हो। उत्पत्ति, मत्ती र प्रकाशका अध्याय एघारदेखि बाइससम्मको मध्यभागमा प्रत्येकले ध्वज वा त्यसको जाली ध्वजलाई जोड दिन्छ। उत्पत्तिमा त्यो खतना थियो, मत्तीमा त्यो पत्रुस र त्यो चट्टान थियो, जस माथि ख्रीष्टले आफ्नो मण्डली निर्माण गर्नुहुने थियो, र प्रकाशमा त्यो जाली जनावर थियो, जो थियो, छ, र माथि उक्लनेछ, जो आठौँ हो, जो सातमध्येबाट हो, र जो त्यसपछि अजिङ्गरसँग विवाहबद्ध हुन्छ।

एघार र बाइस त्यस्ता प्रतीकहरू हुन् जसले दिव्यता र मानवताको संयोजनलाई चिनाउँछन्, र यही विषय ख्रीष्टले हाम्रो हृदय र मनमा आफ्नो व्यवस्था लेख्नुहुने कार्यद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। ११ र २२ एक लाख चवालीस हजारको

करारका प्रतीकहरू हुन्। मत्तीको तेइस अध्यायमा झूटा पूजाहारीत्वले आठवटा धिक्कारहरू प्राप्त गर्‍यो; ठीक त्यही समयबिन्दुमा साँचो पूजाहारीत्व अभिषिक्त हुन्छ। पूजाहारीहरू सात दिनसम्म समर्पित गरिन्थे, र आठौँ दिनमा तिनीहरूले सेवा गर्न आरम्भ गर्थे।

यो कुनै संयोग होइन कि आठौँ दिनमा पुरोहितहरूको सेवा आरम्भ हुनुअघि तिनीहरूको अभिषेकका सात दिनको विधि गन्ती अध्याय ८ र पद १ मा सुरु हुन्छ, किनकि “८१” पुरोहितहरूको प्रतीक हो।

अनि परमप्रभुले मोशासित भन्नुभयो, यसो भनी, हारून र तिनका छोराहरूलाई, अनि वस्त्रहरूलाई, अनि अभिषेकको तेललाई, अनि पापबलिको निम्ति एउटा साँढेलाई, अनि दुईवटा भेडाहरूलाई, अनि खमीर नभएको रोटीको एउटा डालोलाई साथमा लेऊ; अनि सारा मण्डलीलाई भेट हुने पालको ढोकामा एकत्र गर। अनि परमप्रभुले मोशालाई आज्ञा गर्नुभएबमोजिम मोशाले गरे; र सभा भेट हुने पालको ढोकामा एकत्र गरियो। अनि मोशाले मण्डलीसित भने, यो त्यही कुरा हो, जो गर्नलाई परमप्रभुले आज्ञा गर्नुभएको छ। ...

तिमीहरू आफ्नो अभिषेकका दिनहरू पूरा नभएसम्म, अर्थात् सात दिनसम्म, भेट हुने पालको ढोकाबाट बाहिर ननिस्कनु; किनकि उहाँले सात दिनसम्म तिमीहरूलाई अभिषेक गर्नुहुनेछ। आज जसरी गरिएको छ, त्यसरी नै परमप्रभुले गर्न आज्ञा गर्नुभएको छ, ताकि तिमीहरूका निम्ति प्रायश्चित्त होस्। यसकारण तिमीहरू सात दिन दिनरात भेट हुने पालको ढोकामा बसिरहनू, र परमप्रभुको आज्ञापालन गरिरहनू, ताकि तिमीहरू नमर; किनकि मलाई यसरी नै आज्ञा गरिएको छ। तब हारून र उनका छोराहरूले मोशाको हातद्वारा परमप्रभुले आज्ञा गर्नुभएको सबै कुरा गरे। अनि आठौँ दिनमा मोशाले हारून, उनका छोराहरू, र इस्राएलका प्रधानहरूलाई बोलाए; अनि उनले हारूनलाई भने, “आफ्ना निम्ति पापबलिको निम्ति एउटा निर्दोष बाख्रो, र होमबलिको निम्ति एउटा निर्दोष मेंढो लेऊ, र तिनलाई परमप्रभुको सामु चढाऊ।” ... अनि मोशाले भने, “परमप्रभुले तिमीहरूले गर्नु भनी आज्ञा गर्नुभएको कुरा यही हो; अनि परमप्रभुको महिमा तिमीहरूलाई प्रकट हुनेछ।” ... अनि हारूनले जनतातर्फ आफ्नो हात उठाए, र तिनीहरूलाई आशीर्वाद दिए, र पापबलि, होमबलि, र मेलबलि चढाइसकेपछि तल ओर्लिए। अनि मोशा र हारून भेट हुने पालभित्र गए, र बाहिर आएर जनतालाई आशीर्वाद दिए; अनि परमप्रभुको महिमा सबै जनतामाथि प्रकट भयो। अनि परमप्रभुको सामुबाट आगो निस्कियो, र वेदीमाथिको होमबलि र बोसो भस्म पारिदियो; यो देखेर सबै जनताले जयजयकार गरे, र आ-आफ्नो मुख भूँइँतिर पारेर लम्पसार परे।

लेवीव्यवस्था ८:१-५, ३३-३६; ९:१, २, ६, २२-२४।

तेइसौँ अध्यायले ती जाली लेवीहरूलाई पहिचान गरिरहेको छ, जो त्यस समयमा प्रकट हुन्छन् जब वास्तविक लेवीहरूलाई छाप लगाइन्छ। मत्तीको बाइसौँ अध्याय यसरी समाप्त हुन्छ कि त्यसपछि कसैले पनि येशूलाई फेरि कुनै प्रश्न सोधेन; अनि तेइसौँ अध्यायमा उहाँले आठवटा धिक्कार प्रकट गर्नुहुन्छ, जसद्वारा महासभा (सनहेद्रिन) को अनुग्रहकाल समाप्त भएको थियो, र त्यसपछि कार्यान्वयनात्मक न्याय आरम्भ हुनुपर्ने थियो भन्ने कुरा चिन्हित गर्नुहुन्छ। चौबीसौँ अध्यायमा उहाँले मन्दिरलाई यहूदीहरूको घर भनी चिन्हित गर्नुहुन्छ। अध्यायहरूको क्रमलाई देख्नु महत्त्वपूर्ण छ।

मत्तीका अध्याय एघारदेखि बाइससम्मले, परमेश्वरको चुनिएको प्रजासँगको वाचाको सन्दर्भमा, एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाउने कार्यको समाप्तिलाई पहिचान गराउँछन्। पल्मोनीद्वारा अल्फा अध्याय एघारको प्रतीकात्मकता, र उहाँद्वारा ओमेगा अध्याय बाइसको प्रतीकात्मकताले, ती अध्यायहरूभित्रको कथामा थप अर्थ प्रदान गर्छन्।

तेइसौँ अध्याय प्रायश्चित्त हो, अर्थात् संख्या तेइसद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएझैं दिव्य र मानवीयको संयोजन। तर यस अध्यायले सामाहरू, नक्कली पूजाहारीत्व, नक्कली लेवीहरूका कार्यकारी न्यायको वर्णन गर्दछ। प्रत्येक पूजाहारी लेवी थियो, तर प्रत्येक लेवी पूजाहारी थिएन। लेवीका सन्तानहरूभित्र केवल हारूनको रक्तवंश मात्र पूजाहारीत्वका लागि योग्य थियो। बाइबलले लेवीहरूले पच्चीस वर्षको उमेरमा सेवा आरम्भ गर्नेछन् भनी चिन्हित गर्दछ, तर कहातका छोराहरूले तीस वर्षको उमेरमा सेवा गर्नेछन्।

अनि परमप्रभुले मोशा र हारूनलाई भनी भन्नुभयो, “लेवीका सन्तानहरूमध्ये कहाती सन्तानहरूको गणना तिनीहरूका कुलअनुसार, तिनीहरूका पितृगृहअनुसार गर; तीस वर्षदेखि पचास वर्षसम्मका सबै, अर्थात् सेनामा प्रवेश गर्नेहरू, भेट हुने पालभित्र सेवा गर्ने काम गर्नका निम्ति।” गन्ती ४:१-३।

“३०” भन्ने संख्या कोहाथको रक्तवंशमा रहेका याजकहरूलाई जनाउँछ; कोहाथ लेवीका छोरा थिए, र कोहाथका छोरा अम्राम थिए, जो हारूनका पिता थिए। लेवीको अर्थ “परमेश्वरसँग जोडिएको वा एकीकृत” हो। कोहाथको अर्थ “उहाँको उपस्थितिको वरिपरि एकत्रित” हो। अम्रामको अर्थ “उच्च पारिएका मानिसहरू” हो, र हारूनको अर्थ “ज्योति बोक्ने वा उच्च पारिएको मध्यस्थ” हो। यी सबैले मिलेर लाल समुद्रदेखि सीनैसम्मको एउटा गमनलाई रेखाङ्कित गर्छन्; यसरी यसले एक लाख चवालीस हजार र परमेश्वरबीचको करारको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्छ, जो मानवीय मन्दिर हुन्, जुन दैवीय मन्दिरसँग एकीकृत हुन्छ, जब ख्रीष्टले आफ्ना बाँकी रहेका जनलाई आफ्नो पवित्रस्थानमा जम्मा गर्न दोस्रो पटक आफ्नो हात पसारुहुन्छ, जहाँ उहाँले त्यसपछि तिनीहरूलाई माथि उठाउनुहुन्छ र उच्च पारुहुन्छ, जसरी उहाँले शद्रक, मेशक र अबेदनगोलाई प्रकाशमान पारुभयो, त्यसरी नै स्वर्गीय प्रधानयाजकद्वारा तिनीहरू प्रकाशमान भएका हुन्छन्।

“३०” संख्या पुरोहितहरूका लागि तयारीको अवधिलाई जनाउँछ, र २५, लेवीहरूको आयु भएको नाताले, ३० मा, रेखामाथि रेखा, लागू गरिनुपर्छ, किनकि हरेक पुरोहित लेवी थियो, तर हरेक लेवी पुरोहित थिएन। तीसले त्यस तयारीको अवधिलाई जनाउँछ जुन १९८९ मा, अन्त्यको समयमा, आरम्भ भयो, र यो संयुक्त राज्य अमेरिकामा आइतबारको व्यवस्थामा समाप्त हुन्छ। लेवीहरूको प्रतीकका रूपमा पच्चीस, दुई वर्गहरूबीचको पृथक्करणको प्रतीक पनि हो, र पुरोहितहरूसँगको सम्बन्धमा यसले एउटा पृथक्करणलाई संकेत गर्दछ। पच्चीसले आइतबारको व्यवस्थामा लेवीहरू र नक्कली लेवीहरूबीचको पृथक्करणलाई चिन्हित गर्दछ, र साँचो पुरोहितहरू तथा साँचो लेवीहरूको सन्दर्भमा यसले एउटा भिन्नता पनि स्थापित गर्दछ, तथापि, नक्कली लेवीहरूको सन्दर्भमा जस्तो नकारात्मक पृथक्करण भने होइन।

कोहाथ लेवीहरूका तीन मुख्य शाखाहरूमध्ये एक थिए (गेशोन र मेरारीसँगै)। याजकीय वंश विशेषतः कोहाथका सन्तान हारूनमार्फत आयो। हारून लेवीका चौथो पुस्ताका सन्तान हुन्, र याजकीय विशेषाधिकार यस कोहाथी शाखाभित्रका उनका पुरुष सन्तानहरूमा मात्र सीमित थियो। समग्र रूपमा कोहाथीहरूलाई (कोहाथका सबै सन्तानहरूलाई) परमपवित्र सामग्रीहरू बोक्ने सम्मान दिइएको थियो, तर वेदीमा र पवित्रस्थानमा याजकीय कार्यहरू वास्तवमा सम्पन्न गर्न सक्ने अधिकार केवल हारूनको वंशलाई मात्र थियो। हारूनले योएलका “वृद्ध पुरुषहरू,” अथवा घामलाई दण्डवत् गर्ने इजकिएल अध्याय आठका “प्राचीन पुरुषहरू,” सँग समान चौथो पुस्ताको प्रतिनिधित्व गर्छन्।

पुजारीहरूका लागि २४ वटा पालैपालो सेवा गर्ने वर्गहरू (विभागहरू) को व्यवस्था—र त्यस्तै सहायक भूमिकाहरूमा रहेका गैर-पुजारी लेवीहरू, जस्तै सङ्गीतकारहरू र द्वारपालहरूका लागि पनि—राजा दाऊदद्वारा स्थापित गरिएको थियो। दाऊदले हारूनका सन्तानहरूलाई पालैपालो सेवा गर्नका लागि २४ वटा वर्गहरू (विभागहरू) मा संगठित गरे (१ इतिहास २४:१-१९)। दाऊदले पुजारी सादोक (एलाजारको वंशबाट) र अहिमेलेक (ईतामारको वंशबाट) को सहयोगमा तिनीहरूलाई २४ वटा समूहमा विभाजित गरे (एलाजारको ठूलो परिवारबाट १६, ईतामारकोबाट ८)। सेवाको क्रम निर्धारण गर्न चिठ्ठा हालियो।

प्रत्येक पालो एक हप्ता (शबाथदेखि अर्को शबाथसम्म) को लागि, वर्षमा दुई पटक सेवा गर्थ्यो, र प्रमुख पर्वहरू (पास्का, पेन्टेकोस्ट, झुप्रा-पर्व) का समयमा सबै पालाहरूले सँगै सेवा गर्थे। दाऊदले त्यसरी नै गैर-याजकीय लेवीहरूलाई पनि संगीत, ढोका-रक्षा आदि कार्यका लागि २४ पालामा व्यवस्थित गरे (१ इतिहास २३-२६)। यो प्रणाली सुलैमानको शासनकालमा कार्यान्वयन गरियो (२ इतिहास ८:१४) र दोस्रो मन्दिरको अवधिभरि निरन्तर चलिरह्यो। बत्तिस्मा दिने यूहन्नाका पिता जकरिया अबियाको पालामा थिए—लूका १:५; १ इतिहास २४:१०। याजकहरूको २४ पालाको क्रम चिठ्ठाद्वारा चयन गरिएको थियो, र जकरिया अबियाको पालामा थिए, जसले ती

चौबीस पालामध्ये “आठौँ” पालाको प्रतिनिधित्व गर्थ्यो। जकरियाको अर्थ “परमेश्वरले सम्झनुहुन्छ” हो, र उनका पिताको नाम अबियाको अर्थ “परमेश्वर मेरा पिता हुनुहुन्छ” हो।

स्वर्गीय पिताले आफ्नो त्यो प्रतिज्ञा सम्झनुभयो कि उहाँले एक जना सन्देशवाहक उठाउनुहुनेछ, जसले मसीहका लागि मार्ग तयार गर्नेछ। तर जकरियाह पनि आइतबारको व्यवस्थसँग अनुरूप हुन्छन्, किनकि त्यहीँ शबाथ—त्यो दिन जसलाई मानिसहरूले सधैं सम्झिरहनुपर्ने थियो—अन्तिम परीक्षा बन्छ। जकरियाह अबियाहको पालाका एक जना पूजाहारीको प्रतिनिधित्व गर्छन्, जुन “आठौँ” पाला हो। जकरियाहले स्वर्गदूतको सन्देशमाथि अविश्वास गर्छन् र उनका छोरा यूहन्नाको जन्म नहुन्जेलसम्म उनी बोल्न नसक्ने बनाइन्छन्। जब यूहन्नाको जन्म हुन्छ, तब जकरियाह यूहन्नाको नामसम्बन्धी छलफलमा प्रवेश गर्छन्, र त्यसपछि उनी बोल्छन्। उत्तरकालका दिनहरूको भविष्यसूचक बोलाइ त्यही हो जब संयुक्त राज्य अमेरिकाले अजिङ्गरङ्गैँ बोल्छ।

अनि यस्तो भयो कि आठौँ दिनमा तिनीहरू बालकको खतना गर्न आए; र तिनीहरूले उसको पिताको नाउँअनुसार उसको नाउँ जकरिया राख्न लागे। तर उसको आमा उत्तर दिँदै भनिन्, “त्यसो होइन; तर उसको नाउँ यूहन्ना हुनेछ।” तब तिनीहरूले उनलाई भने, “तिम्रो कुल-परिवारमा यस नाउँले कहिले कोही पनि छैन।” अनि तिनीहरूले उसका पितालाई सङ्केत गरेर सोधे, उनले उसको नाउँ के राख्न चाहन्छन्। तब उनले एउटा लेख्ने फल्याक मागे, र यसो लेखे, “उसको नाउँ यूहन्ना हो।” अनि सबै चकित भए। तुरुन्तै उनको मुख खुल्यो, र उनको जिब्रो फुक्यो, अनि उनले बोल्न थाले, र परमेश्वरको प्रशंसा गरे। लूका 1:59-64।

बप्तिस्मा दिने यूहन्ना, आफ्ना पिताजस्तै, अबियाहको आठौँ पालोका हुन्। यूहन्नाको खतना हुँदा, आठौँ दिनमा उनको नाम परिवर्तन गरिन्छ। बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले तिनको प्रतिनिधित्व गर्छन् जो याजकहरू हुन्, चौथो पुस्ताका हुन्, परमेश्वरसँग करारको सम्बन्धमा छन्, जसको नाम उहाँले परिवर्तन गर्नुहुन्छ (लाओडिसियाबाट फिलाडेल्फियामा), र जब संयुक्त राज्य अमेरिकाले अजिङ्गरङ्गैँ बोल्छ, तब करारको चिन्हद्वारा तिनीहरूलाई छाप लगाउनुहुन्छ।

हामी परमेश्वरको मन्दिर हौं। मन्दिरलाई सम्बोधन गर्ने भविष्यसूचक रेखाहरूले पुरुष र स्त्रीहरूलाई व्यक्तिगत रूपमा पनि सम्बोधन गर्छन्, र सामूहिक रूपमा पनि, किनकि परमेश्वरको मण्डली पनि एक मन्दिर हो। अनि निश्चय नै एक स्वर्गीय मन्दिर पनि छ, र प्रभुको मन्दिर निर्माण गर्नुहुने ख्रीष्ट नै हुनुहुन्छ। आधार बसाल्नुहुने र मन्दिरमाथि शिखर-पत्थर राख्नुहुने पनि उहाँ नै हुनुहुन्छ। “25” सङ्ख्याको प्रतीकात्मक अर्थको दृष्टिले, 25 ले लेवीहरूलाई जनाउँछ, जो मलाकी अध्याय 3 मा झूटा लेवीहरूबाट शुद्ध पारिएका (पृथक् गरिएका) छन्, र जो त्यही खण्डमा शुद्धिकरण पनि गरिएका छन्। इजकिएल अध्याय 40 देखि 48 सम्म एउटा प्रतीकात्मक मन्दिरको अत्यन्त विस्तृत वर्णन गरिएको छ। जीवनको जल त्यही मन्दिरबाट निस्केर पृथ्वीलाई भरिदिन्छ।

“अद्भुत छ त्यो काम, जुन परमेश्वरले आफ्ना सेवकहरूद्वारा सम्पन्न गर्न अभिप्राय गर्नुभएको छ, ताकि उहाँको नाउँ महिमित होस्। परमेश्वरले यूसुफलाई मिश्र राष्ट्रका निम्ति जीवनको मूल बनाइदिनुभयो। यूसुफद्वारा त्यस सम्पूर्ण प्रजाको जीवन जोगाइयो। अनि दानिएलद्वारा परमेश्वरले बेबिलोनका सबै बुद्धिमान मानिसहरूको प्राण बचाउनुभयो। र यी उद्धारहरू दृष्टान्तात्मक पाठहरूजस्ता थिए; तिनले यूसुफ र दानिएलले आराधना गरेका परमेश्वरसँगको सम्बन्धद्वारा तिनीहरूलाई प्रदान गरिएका आत्मिक आशीषहरू जनसमक्ष स्पष्ट पारे। त्यसैगरी आज उहाँ आफ्ना जनहरूद्वारा संसारमा आशीषहरू ल्याउन चाहनुहुन्छ। जुनसुकै कामदार, जसको हृदयमा ख्रीष्ट वास गर्नुहुन्छ, हरेक व्यक्ति, जसले उहाँको प्रेम संसारमा प्रकट गर्नेछ, मानवजातिको आशीषका निम्ति परमेश्वरसँग सहकर्मी हो। जसरी उसले अरूहरूलाई दिनका लागि मुक्तिदाताबाट अनुग्रह ग्रहण गर्छ, त्यसरी नै उसको सम्पूर्ण अस्तित्वबाट आत्मिक जीवनको प्रवाह उम्लेर निस्कन्छ। ख्रीष्ट मानव परिवारमा पापले बनाएका घाउहरू निको पार्न महान् वैद्यको रूपमा आउनुभयो; र उहाँको आत्माले, उहाँका सेवकहरूद्वारा कार्य गर्दै, पापले रोगग्रस्त र दुःख भोगिरहेका मानवहरूलाई शरीर र आत्मा दुवैका निम्ति प्रभावकारी एउटा महान् चङ्गाइको शक्ति प्रदान गर्दछ। ‘त्यस दिन,’ धर्मशास्त्र भन्छ, ‘दाऊदको घराना र यरूशलेमका बासिन्दाहरूका निम्ति पाप र अशुद्धताका लागि एउटा मूल खोलिनेछ।’ जकरिया 13:1। यस मूलका जलमा औषधीय गुणहरू छन्, जसले शारीरिक तथा आत्मिक दुवै दुर्बलताहरूलाई निको पार्नेछन्।”

“यही मूलबाट इजकिएलको दर्शनमा देखिएको महान् नदी बगेर निस्कन्छ। ‘यी पानीहरू पूर्व दिशातिर निस्कन्छन्, मरुभूमिति बग्छन्, र समुद्रमा पुग्छन्; र जब ती समुद्रमा ल्याइन्छन्, तब ती पानीहरू निको पारिनेछन्। अनि यस्तो हुनेछ कि जहाँजहाँ यी नदीहरू पुग्नेछन्, त्यहाँ चलायमान भएर जीवित रहने हरेक प्राणी जीवित रहनेछ.... अनि नदीको किनारमा, यसको यसपट्टि र उसपट्टि, भोजनका लागि सबै प्रकारका रूखहरू उम्रनेछन्, जसका पातहरू ओइलाउनेछैनन्, न त तिनीका फलहरू समाप्त हुनेछन्; तिनीले प्रत्येक महिनामा नयाँ फल फलाउनेछन्, किनकि तिनीका पानीहरू पवित्रस्थानबाट निस्केका हुन्; र तिनीका फल भोजनका लागि, र तिनीका पात औषधिका लागि हुनेछन्।’ इजकिएल ४७:८-१२।” Testimonies, volume 6, 227.

यहेजकेलको मन्दिर सर्वोच्च प्रकृतिको भविष्यसूचक प्रतीकवाद हो, र प्रकाशको पुस्तकको अध्याय एघारमा यूहन्नालाई मन्दिर नाप्न, तर आँगनलाई छोड्न आज्ञा दिइयो। जब हामी यही कुरा यहेजकेलको मन्दिरमा लागू गर्छौं, तब हामी पाउँछौं कि मन्दिरका आयामहरूभित्रका दुई सबैभन्दा प्रमुख सङ्ख्याहरूले पूजाहारीत्वलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। ५० हात सबैभन्दा प्रमुख सङ्ख्या हो, र यो प्रत्येक ढोकाको संरचनाको समग्र लम्बाइका रूपमा ११ पटक दोहोरिएको छ (यहेजकेल ४०:१५, २१, २५, २९, ३०, ३३, ३६, आदि)। ५० केही पर्खालहरू र कोठाहरूका लम्बाइका लागि पनि प्रयोग गरिएको छ (४२:७-८)। यसले बाहिरी देहलीदेखि भित्री देहलीसम्मको सम्पूर्ण द्वारमार्गलाई परिभाषित गर्छ।

२५ हात स्पष्ट रूपमा दोस्रो-सर्वाधिक प्रमुख मापन हो। यो फाटक-समूहहरूको चौडाइ र फैलावटका रूपमा १० पटक दोहोरिएको छ (इजकिएल ४०:१३, २१, २५, २९, ३०, ३३, ३६)। संयुक्त रूपमा, ५० र २५ ले छवटा मुख्य फाटकहरूका लागि ५० बाइ २५ का स्थिर आयताकार ढाँचाहरू निर्माण गर्छन्। भित्री क्षेत्रहरूतर्फ लैजाने फाटकहरूको वास्तु-विवरणमा यही ५० बाइ २५ को जोडी प्रमुख रूपमा हावी छ। मन्दिर-भवनमा यति व्यवस्थित आवृत्तिसहित दोहोरिने अर्को कुनै जोडी छैन।

लेवीहरू पच्चीस वर्षको उमेरमा सक्रिय सेवामा प्रवेश गर्थे (गन्ती ८:२४: “पच्चीस वर्ष र सोभन्दा माथिको उमेरदेखि उनीहरू सेवा-कार्यमा हाजिर हुन प्रवेश गर्नेछन्”)। उनीहरूले पचास वर्षको उमेरसम्म सेवा गर्थे (गन्ती ४:३, ३९, ४३; ८:२५: “पचास वर्षको उमेरसम्म”)। यसले सक्रिय सेवाको ठीक पच्चीस वर्ष दिन्छ (५० - २५ = २५)।

यसरी, लेवीय सेवाको २५-वर्षीय अवधि मन्दिरका ढोकाहरू र संरचनामा प्रधान रूपमा देखिने २५ बाइ ५० हातका मापनहरूमा प्रत्यक्ष रूपमा प्रतिबिम्बित भएको छ—त्यही स्थानमा जहाँ लेवीहरूले सेवा गर्थे। इजकिएलको मन्दिरका मुख्य आयामहरू, अर्थात् विजयी मण्डलीको मन्दिर र एक लाख चवालीस हजारको मन्दिर, वास्तुकलात्मक रूपमा त्यही मन्दिरमै विन्यस्त गरिएका छन् जहाँ तिनीहरूले सेवा गर्नुपर्ने थियो; ठ्याक्कै त्यसरी नै जसरी छयालीस क्रोमोजोमहरू त्यही मन्दिरभित्र नै निर्माण गरिएका छन् जहाँ परमेश्वरका जनहरूले सेवा गर्नुपर्ने छ। पल्मोनीले व्यक्तिगत मानव-मन्दिर र त्यस समष्टिगत शरीर-मन्दिरमाथि, जो उहाँकी दुलही हुनुपर्ने छ, आफ्नो हस्ताक्षर राख्नुभएको छ।

हामी यी विषयहरूलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“जिम्मेवारीपूर्ण पदहरूमा रहेका व्यक्तिहरू संसारका आत्म-तुष्टिपरक र अपव्ययी सिद्धान्तहरूमा परिवर्तित हुनुहुँदैन, किनकि तिनीहरू त्यसको सामर्थ्य राख्दैनन्; र यदि राख्थे पनि, ख्रीष्ट-जस्ता सिद्धान्तहरूले त्यसलाई अनुमति दिने थिएनन्। बहुविध शिक्षा दिनु आवश्यक छ। ‘उहाँले कसलाई ज्ञान सिकाउनुहुनेछ? र कसलाई सिद्धान्त बुझाउनुहुनेछ? तिनैलाई जो दूधबाट छुटाइएका छन्, र स्तनबाट टाढा लगाइएका छन्। किनकि आज्ञामाथि आज्ञा, आज्ञामाथि आज्ञा; हरफमाथि हरफ, हरफमाथि हरफ; यहाँ अलिकति, र त्यहाँ अलिकति’ हुनुपर्दछ। यसरी परमप्रभुको वचन धैर्यपूर्वक बालबालिकाहरूका सामु ल्याइनुपर्छ र परमेश्वरको वचनमा विश्वास गर्ने आमाबाबुले त्यसलाई तिनीहरूको सामु निरन्तर राखिरहनुपर्छ। ‘किनकि हकलाउने ओठहरूद्वारा र अर्को भाषाद्वारा उहाँले यस जातिसँग बोल्नुहुनेछ। जसलाई उहाँले भन्नुभयो, यही त्यो विश्राम हो जसद्वारा तिमीहरूले थाकेकाहरूलाई विश्राम दिन सक्छौ; र यही ताजगी हो: तैपनि तिनीहरूले सुन्न मानेनन्। तर परमप्रभुको वचन तिनीहरूका लागि आज्ञामाथि आज्ञा, आज्ञामाथि आज्ञा; हरफमाथि हरफ, हरफमाथि हरफ; यहाँ अलिकति, र

त्यहाँ अलिकति भयो; ताकि तिनीहरू जाऊन्, र पछाडि ढलून्, र भाँचिऊन्, र पासोमा परून्, र पक्रिऊन्।' किन?—किनभने तिनीहरूकहाँ आएको परमप्रभुको वचनलाई तिनीहरूले ध्यान दिएनन्।”

“यसको अर्थ तिनीहरू हुन् जसले शिक्षा पाएका छैनन्, तर आफ्नै बुद्धिलाई काखी च्यापेका छन्, र आफ्नै धारणाअनुसार आफैं काम गर्ने छनोट गरेका छन्। प्रभुले यिनीहरूलाई परीक्षा दिनुहुन्छ, ताकि तिनीहरूले उहाँको सल्लाह पछ्याउन आफ्नो स्थान लिनून्, वा इन्कार गरी आफ्नै धारणाअनुसार गरून्; अनि त्यसपछि प्रभुले तिनीहरूलाई त्यसको निश्चित परिणाममा छोडिदिनुहुनेछ। हाम्रा सबै मार्गहरूमा, परमेश्वरप्रतिको हाम्रा सबै सेवामा, उहाँ हामीसित भन्नुहुन्छ, ‘मलाई तेरो हृदय दे।’ परमेश्वरले चाहनुहुने कुरा समर्पित, सिक्न तयार आत्मा हो। जुन कुराले प्रार्थनालाई यसको उत्कृष्टता दिन्छ, त्यो यही तथ्य हो कि यो प्रेमपूर्ण, आज्ञाकारी हृदयबाट निस्केको हुन्छ।”

“परमेश्वरले आफ्ना जनहरूबाट केही निश्चित कुराहरू माग गर्नुहुन्छ; यदि उनीहरूले यसो भन्छन्, म यस काम गर्नलाई आफ्नो हृदय समर्पण गर्नेछुन्, भने प्रभुले तिनीहरूलाई स्वर्गीय बुद्धिविना आफ्नै ठानिएको बुद्धिमानीपूर्ण निर्णयमा अघि बढिरहन दिनुहुन्छ, जबसम्म यो धर्मशास्त्र [यशैया 28:13] पूरा हुँदैन। तिमीहरूले यसो भन्नु हुँदैन, म मेरो निर्णयसँग मेल खाने कुनै निश्चित बिन्दुसम्म प्रभुको अगुवाइ पछ्याउनेछु, र त्यसपछि आफ्नै विचारहरूलाई दृढतापूर्वक समातिरहनेछु, प्रभुको स्वरूपअनुसार ढालिन अस्वीकार गर्दैन। यो प्रश्न सोधियोस्, के यो प्रभुको इच्छा हो? होइन, के यो — को राय वा निर्णय हो?” टेस्टिमोनिज टु मिनिस्टर्स, 419।